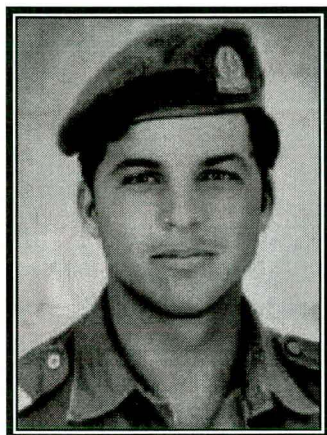

סמל טוביה פיינגולד ז"ל

בן רבקה-אנט ויצחק

נולד באשקלון

בתאריך ט"ו בטבת תשט"ו, 9/1/1955

התגייס בפברואר 1973

שרת בחיל השריון

נפל בעת מילוי תפקידו

בתאריך י"ז באב תשל"ד, 5/8/1974

נקבר בבית העלמין הצבאי באשקלון

חלקה: 1 שורה: 12 קבר: 3

בן 20 בנפלו

קורות חיים

בן יצחק ואנט. נולד ביום ט"ו בטבת תשט"ו (9.1.1955) באשקלון. למד בבית-הספר היסודי 'רמז' ולאחר-מכן בבית-הספר היסודי 'אילנות' שבמקום. אחרי כן למד בבית-הספר התיכון הימי 'אורט' שבאשדוד וסיים את לימודיו בבית-הספר הטכני של חיל-האוויר. בילדותו היה טוביה שובב וסקרן. אם-כי היה מוכשר ללימודים, העדיף לעשות תמיד את המינימום ההכרחי ולבלות ככל-שיותר. הוא הגדיר את עצמו כפרפר: "אמא, אין מישהו שידמה לי, אני פרפר," נהג לומר לאמו. בתקופות מסוימות הקדיש תשומת-לב רבה יותר ללימודיו ואף ידע ליהנות מהם. טוביה היה חבר בתנועת-הנוער 'הצופים' והשתדל שלא להחמיץ את הפעולות בקן שבאשקלון. אהב לעזור לאחרים, ובמיוחד לחלש ולנוזק. הוא היה נער נאה, שאהב את החיים והתענג על הרגעים הפשוטים והיפים בחייו. אהב את הטבע והרבה לערוך מסעות וטיולים. התכוון לערוך טיול לחוץ-לארץ, אך הדבר לא נסתייע בידו. כששאלוהו על-כך, היה עונה: "אם לא יקרה כלום, עוד אסע לחו"ל." בכלל גילה חוסר-ודאות לגבי העתיד. לא האמין במחר. ואמנם, אומרת אחותו: "לטוביה היו חיים קצרים. והיתה תחושה של החיים הקצרים הללו. חי את חייו במהירות. רצה להספיק ליהנות ככל-שיותר." הסובבים אותו תהו, לפעמים, מדוע אינו נח בזמן החופשות, או עוצר קצת את 'הטיסה' אחר הבילויים והטיולים. הוא נהג לומר בפשטות: "אני רוצה לחיות."

טוביה גויס לצה"ל בפברואר 1973 והוצב לחיל-השריון. לאחר הטירונות ולאחר שהשתלם בקורסים מקצועיים שונים, נשלח לחטיבת-שריון בסיני ובה שירת עד יומו האחרון. הוא הקפיד לשמור על כושרו-הגופני במשך השירות הצבא ונהג להקיף בריצה את הבסיס מדי- יום ולהתעמל. בצבא, כבשנים האחרונות ללימודים, התעניין בשירה וכתב שירים על תחושותיו, על אהבותיו ועל אכזבותיו. רצה לפרסם את שיריו. כן השתוקק לכתוב ולספר את קורות-חיו.

ביום י"ז באב תשל"ד (5.8.1974) נפל טוביה בעת מילוי תפקידו בסיני. הובא למנוחת- עולמים בבית-העלמין הצבאי שבאשקלון. השאיר אחריו הורים, אחות, ואח.

במכתב-תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקד-היחידה: "בפועלו הרב של טוביה, באגף המבצעים ביחידה, שימשו נאמנותו, כישוריו, יושרו, והתמדתו מופת לכל הסובבים אותו. הוא סחף את כולם ברוחו הסוערת וברצונו העז ללכת בדרך ההגשמה. הנני בטוח שפועלו הרב והדרך שהלך בה ישרתו בעתיד את המערכת שפעל בה."